

NINA ŠOBA

Kozmične šale

Pri odprtem oknu

Zjutraj
se sonce kot lena mačka
razlije po sobi,
pramen volje usmeri po tleh.
Tb, kar me muči
in zavidam bogu,
pokaže moje telo,
ki na tepihu v tlorisu
kot Kristusovo
hrepni po predaji.
Tenkočutni veter
brezobzirno liže vršičke
še zaspanih dojk.

Čakam

Na presenečenje,
da bo že konec krika,
da se naveličam hrepeneti,
na odrešitev
na nov udarec,
da se boš kar naenkrat pojavil.
Da se naučim čakanja.
in se ob tem zabavam,
čeprav vročično diham,
da bi dočkala.
srečanje, ki se obeta,
ritem plesa
kozmičnih žarkov.

Erotika v živo

Najprej bi si kot film
ogledala tvoje telo,
nato počasi zdrsnila
v garderobo tvoje kože,
se pogrezala v predale por
se podila med obešalniki
tvojih gub,
blodila po gozdu dlak,
tavala po jamah in jamicah,
okušala tvojo sol,
se hranila z žarom tvojih planetov,
se pogovarjala z mesečino,
se umivala s tvojo vlago,
se sušila s sapo,
se hladila v tvoji senci,
divjala bi, rjovela bi,
ihtela, onemevala,
gnetla bi testo tvojega mesa,
poslušala koncert melodij,
brala romane tvojih črt.
Igrala bi se z dežjem tvojih solza
in dihom tvojega sna
v lunaparku tvojega smeha,
dokler me ne bi zaustavili
tvoji beli stražarji
in me napotili iz tvoje dežele
nazaj domov.

Ponesi me

Nesramno privij,
poželi si me,
ven in not,
v višek in smrt,
kjer nova nedolžnost
življenje uzre.

Nikoli sama

Po hodnikih, po razžarjenih ulicah,
vsepovsod nekdo išče dom.

Natakar streže, pisatelj piše,

plesalka vedno znova pleše

svoj zadnji ples.

Kaj pa jaz?

Kam naj odložim svoj gon?

Enkrat dam tebi v oči,

potem nekomu v posmeh,

tretjemu v tolažbo,

spet drugič v besede,

ki prihajajo in odhajajo.

Skozme vodijo poti v svet,

v meni je konec sveta.

Že dolgo se nisem ljubila tako,

da se dviga od spodaj navzgor,

da me prebije in osredišči,

da sem gravitacija le s teboj,

ki si vsi in jaz.

Nina Šoba se je rodila leta 1974 v Ljubljani. Obiskovala je srednjo naravoslovno šolo Šentvid in deset let igrala klavir. Študirala je slovenski jezik in književnost in že takrat gojila posebno ljubezen do literature. Spremlja slovensko literarno sceno, rada bere (dobre romane, poezijo, kratko prozo) in hodi v gledališče. Poleg tega, da se klati po svetu in študijsko izobražuje v okviru gestalt psihoterapije, tudi dela: tujce poučuje slovenski jezik. Verjame, da ljudje zgubljajo voljo in pogum za ustvarjalno uresničevanje lastnih pristnih potreb in potencialov.

Val

Val na pločevino dneva,
v njem spomin odneva,
pesek v obročih naletava,
v pristanu oseka.

Sol razjeda barvo bark.

V mreži kri.

Kri iz ust,

in mornar v beli-modri,

na obali solz

dan pojema.

Plezanje v dolino

Josipu Ostiju

Ni laž, da je tišina najbolj živahna
komunikacija,

da je *iskanje* smisla laž.

Resnica me naredi čuječo,

čeprav je ne morem slišati,

jo samo prepoznam.

Morda v goloti,

morda v njenem odsevu,

tudi na pokopališču.

Vse se preceja v strahu

ali velikem ognju.

Utrjuje in poje.